

Men Sagen er den, at dette Tog allerede paa Sjælland og ganske særlig paa Fyn er saa overlæst, at man ikke anser det for muligt yderligere at medtage en saa stor Byrde, som en stor Sovevogn er; selv om den kunde faa Plads i Toget, maatte Forspandet forstærkes, idet der maatte to Lokomotiver for. Og et saadant Forspand er ikke nogen billig Historie. Blot over Sjælland og Fyn er det i alt anslaaet til en Udgift af 100,000 Kr. om Aaret, og paa Fyn alene, ville de Herrer kunne regne ud, bliver det saadan noget som 40,000 Kr., og det er et Spørgsmaal, om man virkelig bør ofre et saadant Beløb for en Sovevogns Skyld. Men jeg skal føje til, at det i det hele taget er en Sag, der vistnok vil komme i Løbet af nogle faa Aar, at dette Tog ⁷⁵⁰ fra København maa dubleres. De, der benytte det, ville vide, at det er saa overfyldt af Passagerer, at det kun er et Tidsspørgsmaal, naar man maa have et Tog til tidlig paa Aftenen, og da vil jo det foreliggende Spørgsmaal sikkert kunne blive løst. Man vil da tillige kunne opnaa en anden Fordel, som jeg vistnok i Fjor havde Lejlighed til at omtale her, at man vil kunne benytte samme Togs Tilbageførsel til at imødekomme et længe i Trafikken næret Ønske om at faa en Iltogsforbindelse fra den fynske Hovedstad saa sent paa Morgenstunden, at Togene fra de i Omegnen af Odense liggende Byer kunne faa Tid til at føre deres rejsende ind til Odense, inden det afgaar. Til Afhjælpning deraf har man tænkt sig at benytte det Tog, som vil blive nødvendigt, naar det nu ⁷⁵⁰ afgaaende Tog ikke længere kan gøre Fyldest, men selvfølgelig — jeg siger selvfølgelig, thi jeg antager, at dette Ting er enigt med mig deri — bør man ikke gaa til en saa kostbar Foranstaltning som den at indføre et nyt Tog, uden at det virkelig ogsaa er nødvendigt.

Spørgsmaalet om de overdækkede Perorer paa Aalborg Station er ikke glemt, men det hører til de Foranstaltninger, der koste ikke faa Penge, og der har hidtil været meget mere nærliggende Krav, som maatte opfyldes. Det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Berthelsen) vil have hørt af det Foredrag, som Finansministeren indledede denne Forhandling med, hvor store Krav Ministeriet for offentlige Arbejder, ganske særlig Statsbanerne, allerede har stillet til Statskassen paa det foreliggende Budget, saa ogsaa det bør mane os til at være forsigtige med, hvad vi tage paa os af økonomiske Byrder. Denne Foranstaltning hører til dem, der

kan vente, og derfor beklager jeg at maatte sige, at den kommer til at vente lidt endnu.

Indenrigsministeren (*Sigurd Berg*):

Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) omtalte Spørgsmaalet om Posthuset i Aalborg sammen med den gamle Banegaard, som det ærede Medlem erindrede om, at vi beskæftigede os med i Fjor. Jeg maa beklage, at det ærede Medlem lod sig friste til at omtale dette Spørgsmaal ret partipolitisk, som om dets nuværende Løsning skulde være Udtrykket for, at det var lykkedes et eller flere Partier i dette Ting at sætte en bestemt Ordning igennem. Jeg tror ikke, at Udtalelser af den Karakter ere egnede til at gavne den rent saglige Overvejelse af Spørgsmaal som dette, og det er jo en saadan, vi fra alle Sider bør bestræbe os for. Forholdet er dette, at jeg i Henhold til mine Udtalelser i dette Tings Finansudvalg i Fjor i Sommerens Løb undersøgte hele denne Sag og kom til den Overbevisning, at det var en udmærket god og vel overvejet Plan, der havde været fremme paa dette Tings Bord i Fjor, en Plan, der i enhver Henseende fortjente at blive ført igennem. Den vilde ogsaa være kommen frem her i Aar, hvis ikke Byraadet, da det havde faaet en Følelse af, at den fornyede Undersøgelse af Planen vilde føre til dens fornyede Fremsættelse, nu havde bestemt sig til at købe den gamle Banegaard, og Ministeriets Stilling til denne Sag har hele Tiden været den, at det vilde være urimeligt ikke at benytte denne Stats ejendom, den gamle Banegaard, til Post- og Telegraflokaler i Aalborg, hvis man ikke kunde afhænde den paa rimelige Vilkaar, men da dette nu er sket, da Byraadet, der ikke vilde slaa til i Fjor, nu har slaaet til, er det derved lykkedes at skabe Mulighed for at faa et Forslag frem, som Ministeriet allerede i Fjor ikke havde haft det mindste at indvende imod, naar den gamle Statsbygning kunde blive afhændet paa rimelige Vilkaar. Da Byraadet kom med sit første Tilbud, har jeg i min Egenskab af Indenrigsminister fundet det rimeligt at optræde som Mægler mellem Kommunen og Ministeriet for offentlige Arbejder, under hvilket Bygningen sorterede, og Resultatet af de Forhandlinger, der derpaa førtes, er blevet, at Salget er gaaet i Orden, og jeg har kunnet fremsætte Forslag om Opførelsen af et nyt Posthus paa det gamles Grund. Jeg tror, at ærede Medlemmer ville indrømme, at naar dette er Sagens